

Side, betyder det, at Kystforsvaret ikke blot vil vanskeliggøres, men maaske ganske umuliggøres, idet Forslaget med disse Ændringer ikke blot betyder en faktisk Sammendragning af Tropperne ved København, men betyder en faktisk *Binding* af Felt-hæren ved København, hvorved Hovedfundamentet for, at den overhovedet skal kunne anvendes ved Kystforsvaret, tages bort fra den. Der siges i Motiverne til Ændringsforslagene en hel Del herom.

Jeg havde egentlig ikke tænkt at sige noget videre, og jeg skal ogsaa gøre mine Bemærkninger saa korte som muligt. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sluttede imidlertid sine Udtalelser i Gaar med en Appel til dem, der vilde et Forsvar her i Landet, til at slutte sig til det Forslag, som fremtræder, efter at hans Ændringsforslag ere knyttede til det. Saa vilde vi faa et godt Forslag, sagde det ærede Medlem. I sine Udtalelser i Gaar fremsatte det ærede Medlem nu ikke mange Motiver til sine Ændringsforslag, men henviste i saa Henseende til Udtalelserne i Betænkningen. Men ser man paa disse Udtalelser i Betænkningen — og det er jo altsaa dem, som for os skulde være Argumenter for at slutte os til det ærede Medlems Standpunkt —, maa jeg beklage, at jeg i hele den Argumentation, som her finder Sted, ikke finder noget, der i særlig Grad skal kunne drage tænkende Forsvarsvenner over paa det ærede Medlems Standpunkt, men tværtimod finder adskilligt, som maa støde tænkende Forsvarsvenner bort fra det. Det fremhæves som en Hovedopgave, at Landet forsynes med en Hærstyrke, som hurtigt kan bringes paa Benene og føres hen, hvor det tiltrænges. Ja, det er selvfølgelig en Hovedopgave, men det ærede Medlem er jo selv klar over, at for at denne Hovedopgave kan ske Fyldest, maa der først ske en bestemt Ting, nemlig dette, at Landets vitale Punkt, Grundlaget for, at denne Hær kan føres hen, hvor den tiltrænges, er sikret. Det ærede Medlem siger da ogsaa rent og klart, at Hovedstaden og Regeringens Sæde maa sikres mod et Overgreb, som kan tænkes at ville afføde en Voldførelse af Regeringens Frihed og hindre Landet i at udvikle sin Forsvarskraft til Opretholdelse af Neutraliteten. Det ærede Medlem er altsaa ganske klar over, ligesom alle andre Forsvarsvenner, at der er et Punkt i dette Land, som skal sikres, for at det øvrige Forsvar, det ærede Medlem vil stille paa Benene, overhovedet kan tages op.

Det bliver derfor den første Opgave

at være sikker paa, at dette Fundament for det øvrige Forsvar er i Orden. Det maa være sikret. Og hvilke Forholdsregler er det da, det ærede Medlem vil tage for at sikre denne absolut nødvendige Ting, inden han kan skride til at tage Forsvaret op paa andre Punkter? Ja, det ærede Medlem forsvarer jo meget kraftigt Søbefæstningen. Han anser Søbefæstningen for en absolut Nødvendighed. Vel sagtens af to Grunde: For det første for at Regeringens Frihed ikke skal voldtages, og Forsvaret ikke skal lammes derigennem, at dette vitale Punkt i Landet gøres til Genstand for Bombardement eller med en mindre Styrke kan tages af en Fjende. Derfor vil det ærede Medlem have Søbefæstningen. For det andet vil han have den, for at Flaaden ikke skal være bunden til imod Søsiden at forsvare dette Punkt, men derved, at Søbefæstningen tager denne Opgave op, kan frigøres til at møde en Fjende ved Kysterne. Det er en fuldstændig rigtig Argumentation, det ærede Medlem saaledes anvender. Men naar han saa kommer til den anden Halvdel af den samme Cirkel, saa anvender han en ganske modsat Logik. I den Tale, det ærede Medlem forleden holdtovre i Tim, brugte han, efter at have forsvaret Søbefæstningen, den Vending, at Søbefæstningens Opgave var ganske uafhængig af, om der var en Landbefæstning eller ikke, og med Hensyn til Sikringen fra Landsiden, som det ærede Medlem jo ogsaa anser for at være nødvendig, tilføjede han: „Thi paa Landet er det Hæren, der skal optræde“.

Thi paa Landet er det Hæren, der skal optræde. Det er nu i og for sig som at læse i en autoriseret Børnebog. Det er saa rørende ligetil dette, at paa Landet er det Hæren, der skal optræde. Men jeg skal ikke nægte, at hvis man ikke er særlig indrettet paa at stoppe nøjagtigt paa det Sted, hvor det ærede Medlem stopper — og det er maaske Vælgerne ovre i Tim —, saa drager man en ganske naturlig yderligere Slutning af denne Vending, og det er den: Ja, men paa Søen er det jo Flaaden, der skal optræde — derfor væk med Søbefæstningen! Hvis Argumentationen er rigtig paa det ene Punkt, maa den naturnødvendigt følges af en tilsvarende Argumentation paa det andet Punkt.

Paa Landet er det Hæren, der skal optræde. Det er det levende Værn, disse Ord, som jo lyde godt. Der er ligesom noget af Mandighed i dette, at det levende